

Бесѣди върху страната на земледѣлието и вѣжливостѣта.

(К и т а ѝ).

Необходими сж само добри нрави.
Останалото въ сравнение съ тѣхъ е нищо“.
Конфуций.

I.

Думитѣ „Китай“ и „Китайци“, съ които си служимъ да обозначимъ голѣмата Източно-Азиатска държава и народа ѝ сж измислени отъ европейцитѣ. Ни себе си, ни своето отечество китайцитѣ нѣкога тѣй сж го наричали и наричатъ. Въ своитѣ търговски и политически сношения съ другитѣ народи, тѣ именуватъ обикновено своята държава Та-Тзингъ-Куа*) или Та-Чинъ-Куа, т. е. държава на великия домъ Тзинга или Чина, на името на династията, която сега царува въ Китай. Оттукъ е произлѣзло и името Хина (la Chine, China) или Китай, съ което именуваме ние, европейцитѣ, тази държава. Въ частния си животъ, въ сношенията и разговоритѣ по между си, китайцитѣ нѣматъ едно опрѣдѣлено име за своята държава, а я наричатъ съ разнообразни имена. Тѣй напр. Чунъ-Куа, т. е. централна държава или империя; Гоа-Куо — земя на цвѣтоветѣ; Небесна империя, а сжщо Страна на Земледѣлието и вѣжливостѣта и други. Тѣзи названия указватъ на нѣкои особени свойства на тази страна, или сочатъ на оная голѣма любовъ къмъ своята родина, съ която китайцитѣ се отличаватъ.

По-голѣмата частъ отъ изслѣдователитѣ, що сж изучавали китайцитѣ, прѣдставляватъ ги като народъ съ срѣденъ ръстъ, съ стройни форми на тѣлото и съ гъвкави членове; крѣгло лице, съ издадени ябълчици, между които стои широкъ и приплюснатъ носъ, тѣсни, закривени къмъ носа очи, съ клепачи безъ ресници, съ

*) Та по китайски значи „велика“, а Куа — „държава“.